

[Sønderup.]

til gunstige beskæftigelsesmæssige Forhold i sidste Samling foreslog og fik gennemført en Ændring af Arbejdsløshedslovgivningen, ikke for — som man fra visse Sider sagde — at ødelægge den, men for derigennem at bidrage til, at saa store Kredse som muligt kunde blive draget ind i Produktionen. Vi kan vende og dreje Tingene, hvordan vi vil, det er jo alligevel saadan, at det kun er gennem en øget Produktion, vi vil være i Stand til inden for en rimelig Tidsfrist at faa fuldendt den Opbygning, vi har sat os som endeligt Maal. Og alle maa sikkert ogsaa kunne se — om de vil er en anden Sag —, at paa et Tidspunkt, da Erhvervslivet savnede Arbejdskraft, var det en forstandig og forsvarlig erhvervsøkonomisk og ogsaa god social Foranstaltning at begrænse Understøttelsesmulighederne for unge Mennesker og i Stedet for, saaledes som Tilfældet blev, anvende nogle af de frigjorte Midler til Forbedring paa en Række sociale Omraader, til Forbedring baade af de gamles og de syges Vilkaar.

Der har paa Møder og i Bladene været ført en ivrig Drøftelse af den Valutagæld, Danmark har paadraget sig, og den ærede socialdemokratiske Ordfører beskæftigede sig ogsaa for et Øjeblik siden meget indgaaende med det, men ved at høre den ærede Ordfører for Socialdemokratiet og ved at læse de forskellige Indlæg, som man har faaet præsenteret baade ved Møder og i Bladene, har jeg faaet den Opfattelse, at de i stor Udstrækning bærer Vidne om, at Iveren for at komme Regeringen til Livs i og for sig er mere ægte end selve Bekymringen for den Udvikling, vi er inde i.

Jeg skal ingenlunde benægte, at Problemet kan være vanskeligt nok, men alt taget i Betragtning synes jeg i og for sig ikke, det er noget unaturligt Fænomen; hertil kommer saa, at man, som vi har set, fra sagkyndig Side er meget uenig om, hvor stort Beløbet til syvende og sidst er, naar det skal gøres reelt op. Men naar Lagrene er i den Grad udgaaet, som de var, saa kan man ikke med Rimelighed vente, at den løbende Eksport skal kunne dække det daglige Forbrug af Raastoffer og samtidig dække den Reserveopsparing, som man gerne skal have inden for de forskellige Produktionsgrene, hvis der skal være fuldt Sving i dem.

Det forbavser mig i høj Grad at være Vidne til den Maade, hvorpaa man i socialdemokratiske Kredse ter sig, navnlig da man altid fra den Side foregiver en vældig Interesse for Produktionen. Sagen er nemlig den, at den Del af Valutaunderskuddet, der stammer fra Raastofindførselen, kan de

Herrer da ikke hverken med saglig eller moralsk Styrke vende sig imod, uden at de kommer i Strid med deres egne Anskuelser, selv om denne Omstændighed vel ikke i det lange Løb skulde være i Stand til at afholde dem herfra.

Men vender vi os til den Del af Importen, som stammer fra Varer, om hvis større eller mindre Nødvendighed der kan diskuteres, saa synes jeg egentlig, at den er en naturlig Konsekvens af den Politik, som man fra socialdemokratisk Side er gaaet i Spidsen for. Baade i Tide og i Utide har man talt om Genskabelsen af Reallønnen fra 1939. Der er ikke noget at sige til, at man stiller sig Maal, men Forholdet var jo det, at man ikke nøjedes dermed. Man gennemførte eller rettere sagt gennemtvang Reallønnen, inden den eksportmæssige Baggrund derfor var skabt, og det er i og for sig det, der er det skæbnesvangre og det, der er Kærnen i hele Sagen, for en saadan Tilstand maatte nødvendigvis føre et vældigt Pres paa de forholdsvist beskedne Varemængder, der forefindes. Det skal i hvert Fald ikke lykkes for Socialdemokratiet upaataalt at føre en Politik af den Beskaffenhed, at de først over for deres egne praler med, at de har genskabt Reallønnen, og saa bagefter, naar de uheldige Følger viser sig; skal kunne give Regeringen Skylden derfor. Jeg tror i hvert Fald, der er Grund til at sige, at det er en Form for politisk Avanceberegning; over for hvilken der, for at blive ved den moderne Terminologi, vilde være blevet skredet ind, saafremt vi havde haft et dertil indrettet Organ.

Der er sikkert ingen, der vil benægte, at vi har faaet dette eller hint, som vi maaske kunde have levet foruden, men det er da helt ufatteligt, at det er Socialdemokratiet, der er gaaet i Spidsen med Kritikken, for Gennemførelsen af Reallønnen i Praksis maatte da netop, skulde man synes, saafremt der skal være nogen Mening i det, betyde, at der blev Adgang til at købe nogle af de Varer, som i og for sig ikke er strengt nødvendige, men som kan sætte Kolorit paa Tilværelsen. Det var netop ogsaa det, „Social-Demokraten“ forud for Valget gav Udtryk for, ja, man ligefrem svælgede i Forventninger om de forskellige Delikatesser, der var i Vente; det var baade Appelsiner, Vindruer, Mandler, Kaffe og Tobak og alt, hvad nævnes kan af den Art. Nu var det interessant for et Øjeblik siden at lægge Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft indtrængende henstillede til den højtærede Handelsminister at give Arbejderbevægelsens Erhvervsraad Løjlig-